A... VII. Nr. 17 — Inscris în registrul publicaţiunilor sub No. 25/1938 la Tribunalul Arad. — 2 pagini: 2 lei — Duminecă 22 Septembrie 1940

[Ar]dealul

...ţia şi Administraţia: ...Arad, Str. Gen. Coandă 20 | Director: Teodor Reculescu, Prim Redactor: Dimitrie Hedeş | Abonamente: 1 an: 200 lei: Autorităţi 1000 Lei. Mari industrii 2000 Lei anual.

Jurământul Moţa şi Marin

Jur în faţa lui Dumnezeu,
În faţa jertfei voastre sfinte pentru Hristos şi Legiune,
Să rup din mine bucuriile pământeşti,
Să mă smulg din dragostea omenească,
Şi pentru învierea neamului meu.
În orice clipă
Să stau gata de moarte.
Jur

Legământul sărăciei

Vorbeau, Dumieca trecută, patru domni bine îmbrăcaţi, rotunjiori la obraji şi la pântece. Şi făceau observaţii tare ciudoase asupra unora dintre legionarii din convoiu, pe care-i scoteau vinovaţi în mod nimicitor, de prea multă sobrietate, modestie, sărăcie în îmbrăcăminte. Drept încheiere, au dat „carte de judecată', că legionarii nu vrednicesc preţuire.

Ca domnii aceştia sunt mulţi. Ca acestora, multora le-ar fi ruşine să poarte hainele şi încălţările cârpite ale legionarilor; s'ar simţi scăzuţi în măreţia persoanei lor, pe care, din omenie, ne reţinem de a o boteza cumva. Printre domnii de acest fel pot să fie şi oameni cu fond bun, dar crescuţi... strâmb. Pot să fie, eu însă nu cred. Sunt Toma. Eu atâta ştiu, şi cu mine toţi legionarii, că mi-ar fi ruşine a purta hainele lor luxoase. Luxul se ştie că este beteşugul oamenilor strâmbi la suflet şi la minte. Iară legionarii sunt crescuţi drepţi ca brazii. Legionarii nu sunt betegi sufleteşte. S'ar ruşina să fie astfel.

Poate fi cineva bine îmbrăcat din rodul trudei lui. Dar, dacă este fiinţă cu obraz, nu înfruntă o sărăcie sfântă, de bună voie primită. Aşa înfruntă numai cei ce şi-au stors în chip bestial înţolirea neruşinată din sudoarea, lacrimile şi sângele celor mulţi, a celor ce cad, ca boii în jug, trudind. Noi purtăm, fără simţământul ferelii, ţoalele noastre înădite. Cu ce obraz se lăfăiesc dânşii? Poate cu unul de împrumut, de toval iudaic. Rumânul are obraz. Cei ce susţin că sunt Români, trebuie să-şi revizuiască atitudinile.

Sărăcia noastră, să se ştie, nu este un semn al scăderilor noastre, precum este lăfăiala semnul beteşugurilor altora. Ci este pajurea boeriei noastre.

Boerie întru gând, simţire şi faptă.

Boerie pusă sub judeţul cugetelor noastre călite în foc.

Boerie care s'a întreţesut organic în fiinţa noastră sufletească şi la care nu vom renunţa pentrucă nu vrem şi NU PUTEM, căci n'am găsi nimic mai de valoare pentru a o înlocui şi pentrucă în ea găsim bucurie şi fericire.

Boerie care se scaldă în apele iubirii celei sublime.

Boerie de care rugăm pe Dumnezeu să ne facă vrednici a o purta fără fariseim.

Boerie pentru a cărei purtare, numai înaintea lui Dumnezeu ne simţim datori a răspunde, în ziua cea de apoi.

Cei bine îmbrăcaţi să privească înăuntrul cugetelor lor, să vadă dacă ne pot înfrunta. Şi apoi să ridice piatra. Atunci şi nici atunci. Căci nu din lene suntem săraci, ci din lepădare de sine.

Dimitrie Hedeş

Jurământul comandanţilor

Depus de toate gradele legionare: comandanţi ai Bunei Vestiri, comandanţi legionari, comandanţi ajutori şi instructori legionari în seara de 12 Februarie 1937, ora 9 în jurul sicrielor lui Moţa şi Marin în biserică.

Iubiţi camarazi,

Ori de câte ori am fost în faţa unei jertfe legionare mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor noştri, să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porţile către viaţa afacerilor, a loviturilor fantastice, a îmbuibărilor, a exploatării altora.

Deci, au murit unii pentruca să slujească poftele de îmbogăţire, de viaţă comodă şi de destrânare a altora.

Iată, acum, ne-a adus Dumnezeu aici, în faţa celei mai mari jertfe, pe care putea s'o dea mişcarea legionară.

Să punem inima, fruntea şi trupul lui Moţa şi a camaradului său Marin, temelie Naţiunii Române. Fundament peste veacuri pentru viitoarele măriri româneşti.

Să punem deci pe Moţa şi Marin bază viitoarei elite româneşti, care va fi chemată să facă din neamul acesta, ceeace abea întrezăreşte mintea noastră.

Voi, care reprezentaţi primele începuturi ale acestei elite, să vă legaţi prin jurământ, că vă veţi comporta în aşa fel încât să fiţi cu adevărat început sănătos, de mare viitor al elitei române, că veţi apăra întreaga mişcare legionară ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacţie a ambiţiilor personale sau poftelor de mărire omenească.

Veţi jura că aţi înţeles, că numai există nici un dubiu în conştiinţa Dv., că Ion Moţa şi Vasile Marin n'au făcut uriaşa lor jertfă pentruca noi câţiva de azi, sau de mâine să ne îmbuibăm de bunătăţi şi să benchetuim pe mormântul lor. Ei n'au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatori, pentru a ne aşeza noi în palatele acestei caste continuând exploatarea ţării şi a muncii altora, continuând viaţa de afaceri, de lux, de destrăbălare.

In cazul acesta, biata mulţime a Românilor, prin biruinţa noastră, ar schimba numai firma exploatatorilor, iar ţara stoarsă şi-ar încorda istovitele puteri ca să supoarte o nouă CATEGORIE de VAMPIRI care să-i sugă sângele, adică noi.

O! Moţa, tu n'ai murit pentru aceasta. Jertfa ta ai făcut-o pentru neam.

De aceea veţi jura că aţi înţeles, că a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta şi a învinge, ci înseamnă: permanenta jertfire de sine în slujba neamului că ideia de elită este legată de ideia de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră şi severă a vieţii, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară.

Vom jura deci că vom lăsa prin legământ urmaşilor să vină să jure la mormântul lui Moţa şi Marin pe următoarele condiţii esenţiale ale elitei pe care noi înşine jurăm.

1. Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogăţire materielă.

2. Să trăim o viaţă aspră şi severă cu alungarea luxului şi îmbuibării.

3. Să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om.

4. Să jertfim permanent pentru ţară.

5. Să apărăm mişcarea legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă, măcar, înalta linie morală.

MOŢA şi MARIN
JURĂM!

12 Februarie 1937

Corneliu Zelea Codreanu

Reîntoarcerea în Ţară a Maiestăţii Sale Reginei Mame, Elena

După lungul şi durerosul surghiun, după ce a trăit departe de Fiul Său şi Ţara Sa, îndurat-u-s'a Dumnezeu şi de inima de mamă străbătută de cuţitul durerii şi de inima de fiu, arsă de dor şi de cea a Neamului, răstignită, prilejuind întâlnirea de Sâmbătă, din gara Jimbolia şi înlăcrimata sărbătoare de Duminică, din Capitală.

Potrivit Dreptăţii Domnului, dorinţei Lor fierbinţi şi a Naţiei întregi, s'au regăsit ca să nu se mai despartă, toate trei inimile.

S'au deschis zăgazurile lacrimilor calde. A fost bucurie îngemănată cu duioşie. Bucuria şi înduioşarea Dinastiei şi a noastră, a Românilor. A Dinastiei neîntinate şi a Românilor curaţi la gând şi la faptă.

Incepând dela Jimbolia, prin toate gările, pe tot parcursul, Regina Cea Bună a fost aclamată.

Populaţia Capitalei a început a se aduna, în Piaţa Palatului Regal, încă depe la ora 5 dimineaţa. Multe femei, mame ţin s'O vadă şi să-L vadă.

Pela 11 ore şi 10 minute, apare cortegiul deschis de trăsura D-lui General Rodrig Modreanu, Prefectul Capitalei.

Iar când se iveşte trăsura încadrată de Garda Regală, cu Maiestăţile Lor, se porneşte un buclum de urale fără sfârşit. Sunt aclamări duse până la paroxism. La fel este aclamat şi Generalul Conducător.

După trecerea cortegiului, apar ca din pământ, coloanele verzi, cu disciplina lor de fier: Legionarii.

Dela Patriarhie se transmite, prin megafoane, Sf. Liturghie. Publicul îngenunchiază smerit. Mai îngenunchiază şi când se citeşte Apelul Conducătorului Statului.

La 12.20, printre alte urale delirante, cortegiul se întoarce la Palat.

Mama şi Fiul apar la o fereastră. La alta Conducătorul, iar la a treia apare Comandantul Legiunii. Urale...

Defilează Oastea şi Legiunea. Amândouă impecabil.

După retragerea cordoanelor, publicul continuă a ovaţiona...

S'a întors în Ţară Doamna Codreanu şi Cătălina...

Odată cu descătuşarea Neamului, trăim momentele duioaselor întâlniri. Deoparte Mama se întâlneşte cu Fiul Său, cu casa Sa, cu Ţara Sa, de alta Soţia Lui se întâlneşte cu Legiunea, care nu se poate bucura din plin de biruinţa sa pentrucă nu-l mai are, decât în suflet, pe Căpitanul Intemeietor şi pentrucă această biruinţă n'a venit decât în clipa răstignirii noastre ca Ţară şi Neam.

Au sosit amândouă în aceeaşi zi, Duminecă, ca prevestitoare a zilelor Invierii. Pe Una a sărbătorit-o Fiul şi Ţara. Pe soţie au întâmpinat-o în reţinere îndurerată Legionarii Lui.

Doamna Codreanu şi Cătălina s'au întors în Ţară...

Ardealul

Aradul legionar este prezent la datorie

Aradul trăieşte cu toată intensitatea şi marea bucurie a învierii, dar şi sguduitoarea tragedie a Neamului, pentrucă oraşul nostru are un trecut istoric; a fost martorul şi centrul luptelor naţionale, care au realizat unirea Ardealului cu Patria-mamă.

De aceea, Aradul freamătă de mânie împotriva nedreptăţii care ne-a lovit, ca o descărcare de trăsnet, din cauza greşelilor foştilor conducători ai ţării.

Am acceptat, în principiu, o rectificare a hotarelor noastre, spre a înlesni schimbul de populaţie cu Ungaria, dar nu credeam, totuşi, ca la urmă să ni se ia atâta din pământul sfinţit prin suferinţe, al Ardealului.

Dar Aradul glorios de eri şi cel îndurerat de astăzi, simte peste spaţiu şi vede peste timpuri, ceea ce trebue să ni se facă odată: dreptatea, mai de vreme sau mai târziu, după vrednicia şi jertfele cerute de împrejurări.

Dacă mai eri ne îndoiam puţin de triumful cauzei noastre, astăzi când lanţurile au fost sfărâmate când — în fine — inima cea tânără şi verde a ţării a fost lăsată să-şi manifesteze din nou căldura şi dârzenia românească, arădanii ştiu că minuni se mai pot face şi că mântuirea noastră şi a fraţilor căzuţi în urgie se apropie.

Aradul legionar este unul dintre punctele masive care se alătură neşovăielnic luptei uriaşe pentru recâştigarea sângelui şi pământului pierdut vremelnic, ceea ce îl face şi mai vrednic de misiunea sa.

Astăzi, legionarii arădani se dăruiesc luptei năprasnice pentru dreptate, pentru readucerea camarazilor trecuţi în alte temniţe, ale unei robii cu totul nedrepte şi care nu va putea dăinui multă vreme.

Am revenit la spiritul ardelean dinaintea anului 1918, atât de combativ şi dârz, treaz şi necruţător, pentru a spăla pângărirea hotarelor noastre.

In inimile noastre pulsează sângele martirilor ardeleni Horia, Cloşca, Crişan şi Avram Iancu, antrenat de toate furiile împotriva robiei nelegiuite a camarazilor şi fraţilor noştri, căzuţi în robia întunerecului.

Din morminturi, se aude glasul lui Simion Bărnuţiu, George Bariţiu, George Pop de Băşeşti, Aurel C. Popovici, Vasile Lucaci, Vasile Goldiş şi Octavian Goga, care ne chiamă la lupta pentru desrobire şi mântuire.

Iar de dincolo de Carpaţi, din vecinicia Lui, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu ne arată drumul de foc al biruinţii, prin lupte şi jertfe, prin moarte până la plinirea vremii, unde ne aşteaptă biruinţa, învierea.

Sufletul legionar călit în această baie de suferinţe şi jertfe, este gata pentru ori ce; el stă de veghe şi pentru cei rămaşi în seama străinului, până la refacerea hotarelor noastre sfinte.

Nu ne găsim într'o situaţie nouă. Ardealul a sângerat sute de ani pentru dreptul său la vieaţă.

Ardealul va mai sângera încă, dar pentru cea din urmă dată, până la eliberarea definitivă.

Din adâncurile pământului românesc, glasul Căpitanului, al eroilor şi al martirilor dau această aspră poruncă:

Să biruim sau să murim.

De aceea spuneam că Ardealul sufere pentru cea din urmă oară.

Ion Pogana

Purificare şi refacere

Secole întregi de lupte şi frământări, sub apăsarea atâtor popoare hrăpăreţe şi lacome, au călit neamul nostru. L-au făcut să aibă o singură dorinţă; libertatea. Odată obţinută, s'a văzut fără ideal, or lipsa de ideal, aduce alunecarea pe povârnişul răutăţilor, a pieirei. Adevărul acesta a fost crunta experienţă a neamului nostru.

Numirea de stăpâni, popor dominant, ne-a mu[l]ţumit şi, culcaţi pe laurii biruinţei, cu o nepăsare excesivă, am lăsat să ne subjuge toate deprinderile rele. Lăcomia s'a făcut stăpână în casa noastră, iar urmările n'au întârziat să se arate.

Abia după două decenii de unire şi viaţă liberă naţională, uraganul ne-a surprins nepregătiţi şi în scurt timp, a rupt dela sânul patriei peste trei milioane de fraţi. Este crudă lovitura, cuvintele nu pot exprima durerea sufletului nostru. Dar, precum în toate veacurile am ştiut pune zid de apărare contra năvălitorilor, tot astfel şi acum să alungăm moliciunea, să ne ridicăm mândri şi dârji şi plini de hotărâre să făurim un nou ideal: *întărirea hotarelor, instăpânirea românului în patria lui şi lupta pentru desrobirea fraţilor.*

Primul duşman este românul trădător al intereselor naţionale. Să-l căutăm spre a fi sancţionat şi odată curăţită casa naţiei, cu forţe noui, cinstite şi hotărâte spre jertfire pentru înde[plinirea] sfântului ideal, să facem adevărata Românie a Românilor. Pentru realizarea acestui măreţ scop, trebuie să uncim cu toţii. Fieştecarele în cercul lui de activitate să introducă ordinea, disciplina, şi deosebi *o deplină omenie.* Să [alu]ngăm nepăsarea şi laşitatea şi ori unde vom vedea trădarea, să o demascăm fără cruţare. Astfel vom ajunge să până în casa noastră, pe care o vom întări şi apăra contra lăcomiei şi răutăţii oricărui cotropitor.

Azi, când acei cari tulburau apele acestei ţări, spre a putea pescui fără teamă, au fost delăturaţi, când pe tron avem un rege tânăr, iubitor de dreptate şi adevăr, guvernarea ţării este în mâinile energice ale înţeleptului General Ion Antonescu, iar Biruinţa legionară este în curs, se cuvine să lăpădăm tot răul ce ne-a încătuşat şi plini de hotărâre şi energie să ajutăm a face din ţara noastră „o ţară ... soarele sfânt de pe cer".

Aurel Tripon

Comandamentul Legionar Arad

Comunică:

1. Duminecă 22 l. c. după terminarea Sfintei Liturghii, se va oficia în Biserica din Dezna, un parastas pentru Camaradul Legionar martir Dr. *Ioan Maduţa*, după care va urma un pelerinaj la mormântul lui, unde se va face sfinţirea crucii. Vor participa toţi camarazii din comună şi jur în ţinută: cămaşe verde sau port românesc.

Sunt invitaţi toţi prietenii şi simpatizanţii. Camarazii din Arad cari vor participa la această solemnitate, se vor aduna în gara CFR Arad, Duminecă dimineaţa la ora 6.

2. Magazinelor de croitorie sau confecţiuni, li se vor confisca toate cămăşile verzi confecţionate fără aprobarea Comandamentului Legionar. Toate cămăşile legionarilor se Comandă prin Sediu.

Trăiască Legiunea
şi Căpitanul
Şeful Judeţului:

Pentru cei cari „nu cunosc" Legiunea

[illegible] către Mişcării Eiscare este pre[illegible] cei neiniţiaţi, cari mai suferă şi de meteahna curiozităţii — diferite întrebări cu privire la măsurile ce se iau şi se vor mai lua pentru organizarea Statului naţional-legionar şi în vederea organizării interioare a Legiunii. Ni se cere deasemenea să lămurim de ce se face un lucru într'un fel şi nu într'altul; de ce sunt înlăturaţi unii cunoscuţi drept legionari cu vechime şi de ce sunt acceptaţi alţii, etc.

Nu putem da nimănui nici un răspuns la astfel de întrebări. Nu avem căderea. In Legiune ordinele nu se comentează, ci se execută.

Comandanţii legionari cunosc atât meritele sau scăderile legionarilor, cât şi atitudinele celor cari au fost doar simpatizanţi ai [illegible] fuit în consecinţă.

Faptul că se găsesc între Români şi de aceia cari „nu cunosc" Mişcarea legionară, nu ne poate obliga să înfrângem disciplina, discutând hotărârile comandanţilor. Nici timp pentru asemenea lucru nu este. Alte sunt preocupările legionarilor. Cei cari vor să se lămurească, n'au decât o singură cale: să urmărească cel puţin de acuma înainte circulările comandanţilor legionari. Vor putea astfel să afle că în Legiune nu se cucceresc situaţii în mod definitiv. Cei cari s'au jertfit până în prezent, sunt obligaţi să se jertfească şi mai mult în viitor, iar cei cari vor să devină legionari, au datoria de-a urma exemplul ce li se dă.

Pe acei Români, cari nu se pot desbăra de nenoro[illegible] citul obiceiu de-a ţese intrigi, de-a umbla cu şoapte, îi povăţuim să-şi amintească ori de câte ori îi va mai încerca ispita, de porunca a opta din cele zece porunci impuse de către Căpitan:

„Nu-ţi vorbi de rău camarazii. Nu-i pârî. Nu şopti la ureche şi nu primi să ţi se şoptească".

Iar celor cari îşi închipue că în baza cunoştinţei sau a prieteniei am fi gata să-i ajutăm la răzbunări personale, le dăm un sfat: să ne ocolească. In Legiune nimeni nu se răzbună pentru nedreptăţile suferite ca oameni. Cei cari au păcătuit în contra Legiunei sau a cinstei, vor fi judecaţi de Tribunale.

Teodor Reculescu

Apelul domnului Horia Sima, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, către legionari

LEGIONARI,

După 13 ani dela intemeierea mişcării legionare, după jertfe nenumărate şi suferinţe cumplite România Legionară a devenit o realitate. Prin inţelepciunea Conducătorului Statului Român şi Şeful Regimului Legionar, Generalul Ion Antonescu, singurul care, prin suferinţă, luptă şi idei comune, ne-a inţeles adânca noastră iubire de Patrie, prigoana a incetat şi tineretul României a fost chemat să clădească şi să asigure viitorul neamului nostru.

Acest act istoric al proclamării României Legionare inseamnă totala eliberare a Poporului Românesc din tirania unui trecut intunecat şi realizarea destinului său istoric după propria sa voinţă şi putere. Prin actul său istoric, Generalul Antonescu a dat posibilitate sufletelor româneşti să crească in duhul nou al vremii, in spiritul legionar, a creiat cadrul de reinoire morală pentru intreaga Naţiune. Dar se cere şi din partea noastră a tuturora o mare putere de inţelegere, spre a ne da seama de sensul nou al acestei schimbări şi a ne incadra in noua ordine morală. Numai când intreaga Naţiune română va fi legionarizată se va putea vorbi de biruinţa deplină a mişcării. Spre acest scop suprem se indreaptă gândul Generalului Antonescu: o transformare a sufletelor spre a se realiza o Naţiune legată numai de interesele nepieritoare ale Patriei.

După răsturnarea dela 6 Septembrie, pe Tronul României se află un Rege tânăr, legat de generaţia noastră prin vârstă, legături sufleteşti şi inconjurat de iubirea unei Mame fericită că revine in Patrie, după un lung exil. Regele Mihai I este Regele generaţiei tinere. In El intruchipăm toate biruinţele de mâine ale poporului nostru şi este aşezat in inima noastră a tuturora.

LEGIONARI,

Să fim vrednici de cutremurătoarele jertfe ale martirilor si eroilor noştri. de nădejdile indurerate ale Neamului intreg, de increderea Majestăţii Sale Regelui şi a Marelui Ostaş, Generalul Ion Antonescu, Salvatorul Patriei in ceasurile cele mai grele ale existenţei ei, al cărui nume trece azi ca o binecuvântare a lui Dumnezeu peste intreg poporul românesc.

După ce am fost impiedecaţi permanent până astăzi să ne mântuim Patria, sub noua conducere ostăşească a Generalului Antoepscu, incepem mobilizarea tuturor elanurilor româneşti, incep ceasurile grele ale tuturor jertfelor pentru refacerea Ţării şi cucerirea ei in adâncuri, incepe munca aspră şi fără odihnă, incepe organizarea in locul haosului care ne-a stăpânit până acum. Va fi considerat duşman al neamului oricine dispreţueşte munca, oricine părăseşte cinstea, oricine nu urmăreşte dreptatea in toate faptele lui, sau oricine risipeşte zăcămintele morale şi materiale ale Neamului nostru.

In faţa naţiunii Române şi in faţa Generalului Ion Antonescu, Conducătorul Suprem al Statului Naţional-Legionar, repetăm jurământul pe care Căpitanul l'a cerut elitei legionare in faţa mormântului *Moţa* şi *Marin*:

1. — Să trăim in sărăcie, ucigând in noi poftele de imbogăţire materială;

2. — Să trăim o viaţă aspră şi severă, cu alungarea luxului şi a imbuibării;

3. — Să inlăturăm orice incercare de exploatarea omului de către om;

4. — Să ne jertfim permanent pentru Ţară;

5. — Să apărăm mişcarea legionară cu toată puterea noastră impotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere, sau impotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar inalta linie morală.

Cu aceste gânduri, păşim pe drumul nou al Istoriei.

Bucureşti, 15 Septembr. 1940.

Horia Sima

:—: COMANDAMENTUL LEGIONAR ARAD :—:

Circulara Nr. 2
din 17 Septembrie 1940.

Se ordonă:

1. Se menţin dispoziţiunile din Circulara Nr. 1 şi se completează astfel:

2. Cu începere dela 17 Septembrie 1940 Sediul Legionar al Judeţului Arad va funcţiona în localul Primăriei Municipiului Arad Telefon Nr. 1380.

3. Manifestaţiile nu sunt permise decât cu aprobarea Sediului Arad.

4. Legionarii vor păstra cea mai deplină disciplină şi ordine.

Pentru disciplina legionară în localităţi sunt răspunzători Şefii de Garnizoane şi Cuiburi. In acest scop vor înfiinţa Poliţia Legionară.

In acelaş scop, cu începere dela 17 Septemvrie se instituie pe teritoriul Municipiului Arad Poliţia Legionară a Sediului.

5. Să se evite conflictele cu actualele Autorităţi şi să se păstreze cel mai desăvârşit respect faţă de autorităţile militare.

Toate abuzurile Autorităţilor şi străinilor de mişcare se vor raporta la Sediu prin Şefii de Plasă. In aceste rapoarte să nu se pună pasiune.

Toţi cei ce se vor da ca Legionari încercând abuzuri şi diferite sabotări vor fi deferiţi poliţiei raportându-se la Sediu.

6. Se va proceda imediat la reorganizarea Cuiburilor în cari nu vor rămâne decât vechii Legionari încercaţi şi verificaţi, cari în luptă sau prigoană au dat dovada virtuţilor Legionare.

Cuibul va fi condus de Ajutorul Şefului de Cuib adică de cel mai bun legionar.

7. Se admit înscrieri de noui membri în Mişcarea legionară însă numai oameni fără niciun viciu şi cari n'au fost duşmani ai Legiunii.

Membri noui vor fi constituiţi în Cuiburi separate conduse de Şeful de garnizoană sau Şeful de Cuib. Unde vor fi mai multe Cuiburi noui, Şefii de garnizoane şi Cuiburi vor fi ajutaţi de cei mai buni Legionari.

8. Educaţia în Cuiburi va începe imediat după Cărticica Şefului de Cuib.

Şefii de garnizoane vor proceda imediat la reorganizarea Cetăţuilor după normele aplicate la Cuiburi.

9. Cămaşa verde nu se poartă decât de vechii Legionari la ordinul Şefului de garnizoană şi numai în serviciul ordonat de Mişcarea Legionară, adică:

— la manifestaţii ordonate,
— sărbătoarea la biserică,
— la şedinţele solemne de Cuib.

La biserică, Legionarii vor merge cu frontul sub comanda Şefilor de Cuib; după slujbă, tot în front vor merge acasă pentru a scoate cămaşa verde.

10. Cămăşile verzi se vor comanda numai prin Sediu contra cost.

11. Dreptul la cămaşă verde îl acordă Şeful de Cuib pe răspunderea sa. Legionarul cu cămaşă la drept verde va purta asupra sa legitimaţia respectivă. Imprimatele se vor distribui dela Sediu.

12. La masa Legionarilor precum şi la şedinţele de Cuib un loc (scaun) va rămâne în permanenţă liber.

Recomand Şefilor de Plasă, de Garnizoană şi de Cuiburi şi tuturor Legionarilor mai înstăriţi să aibă zilnic la masă un om sărac chiar dacă nu e legionar; acesta să nu fie însă leneş sau vicios.

13. Şefii de plasă şi Cuiburi vor proceda imediat la organizarea Serviciului de Asistenţă Legionară ~~pentru oamenii săraci şi anume~~:

— medicamente,
— îmbrăcăminte,
— alimente — etc.

Toate cazurile cari necesită asistenţă şi nu pot fi rezolvate cu mijloacele locale se vor raporta telefonic la Sediu pentru a se lua măsuri.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul

Comandamentul Legionar Arad

Sărbătoarea jertfei la Arad

Duminecă la 15 Sept. a. c. Aradului i s'a dat prilejul să vadă desfăşurându-se sărbătoarea jertfei legionare, ingemânatv cu cea a biruinţii. Jertfă fără de care nu se poate concepe biruinţă de lungă durată. Tot ce vine de-a gata n'are parte de viaţă lungă.

Iară legionarii, in cap cu Căpitanul şi-au dat fără precupeţire prinosul lor pe altarul spiritualităţii legionare. Ne reţinem dela plângeri, privim senini trecutul, ne inăbusim şi lacrimi şi dor de răzbunare.

Aşadar Duminecă au venit legionarii din oraş şi din judeţ spre a-şi serbătorii ziua lor şi pe cea a supremei jertfe legionare. S'au adunat in cântecele lor vibrând de simţire românească şi de durere potolită, in piaţa Ştefan cel Mare. De acolo incolonaţi au străbătut oraşul, până la catedrală. In piaţa Catedralei s'au aşezat coloanele in ordinea sosirii. Comandanţii şi steagurile au intrat în biserică. După oficierea Sf. Liturghii şi după Te-Deum-ul pentru intoarcerea M. Sale Reginei Mame Elena, au cântat „Sfântă Tinereţe Legionară". Apoi au plecat pe Bulevard, în cap cu şeful judeţean, incadrat de doi legionari, până la Crucea Martirilor.

Aici un sobor de preoţi au rostit o rugăciune de mulţumită pentru biruinţa Legiunii. S'a făcut apelul morţilor locali şi a celorlalti mucenici legionari. A vorbit şeful judeţean. S'au cântat Sfânta Tinereţe Legionară şi cântecul Legionarilor căzuţi. După care, şeful de judeţ a făcut jurământ de credinţă faţă de organizaţia arădană

Toţi Legionarii in genunchi au păstrat un minut de pioasă reculegere pentru Căpitan şi pentru martirii căzuţi in dreapta credinţă.

S'a depus de către legionarii prezenţi Jurământul Elitei.

După toate aceste, legionarii au plecat în ordine la gară.

Măduţa, Bulboacă, Julan, Popa, Nădăşan

Prezent!

Cinci nume de Români, a cinci martiri legionari căzuţi in dreapta credinţă. Primii trei dintre ei au fost ucişi pentru a potoli setea de răzbunare izbucnită cu ocazia sancţionării lui Călinescu. Popa a fost ucis la Huedin drept ispăşire pentru atentatul dela Teatrul din Timişoara, iar pe Nădăşan, boinav, l-au ucis harţuelile poliţiei arădane şi închisoarea din Timişoara. Măduţă a lăsat cu limbă de moarte ca mama-sa să postească pentru el Vinerile iar pe fratele său mic să-l înveţe carte, căci băiatul învaţă bine are inteligenţa strălucită a lui Nuţu, judecata lui luminoasă, verbul lui înaripat.

Nuţu a căzut la Şebiş.

Dela Bulboacă, căruia înainte de impuşcare i s'au sdrobit fălcile cu baionetele jandarmilor, — ne-a rămas un orfan de 10 ani.

Pe Bulboacă l'au ucis la Cartici.

Julan era ficior din Semlac. Se purta ca o fată mare. Sfios şi cuminte. Era caporal în jandarmi. Ultima dorinţă i-a fost să moară în hotarul satului său, Semlacul.

Ioan Popa a fost un flăcău frumos ca un arhanghel şi puternic. Era rămas singurul fiu al unei mame căreia moartea îi luase şi singura fiică.

Pe Nădăşan l-au tot purtat pela poliţie, cu toate că vărsa sânge din plămâni, până au stors sufletul din el. Era arădan.

A murit cu credinţa că Legiunea va birui.

Scriem reţinut, fără patimă, fără flori.

Florile sunt îngenuncherile noastre la mormintele în care zac cele cinci trupuri tinere.

Dumnezeu să vă odihnească în pace sufletele voastre de eroi-martiri.

Ardealul

Către cititori

Rugăm pe toţi cei cari primesc „Ardealul" să ne trimită costul abonamentului prin mandat poştal, deoarece încasatorii noştri nu pot cerceta toate comunele.

Grăbiţi-vă că hârtia şi tiparul sunt foarte scumpe, iar noi suntem săraci.

Costul abonamentului este
200 lei pe un an întreg
100 lei pe o jumătate de an
50 lei pe trei luni.

Au apărut Cărţi de cântece legionare şi se află de vânzare la sediul Comandamentului Legionar Arad, din localul Primăriei Municipiului.

Reluarea circulaţiei autobuselor comunale

Se aduce la cunoştinţa publicului călător că autobusele comunale îşi vor relua circulaţia, deocamdată în mod redus, cu începere din ziua de Sâmbătă 14 Septemvrie 1940. Pe linia principală gara CFR — Podul Aradul Nou circulaţia se va relua cu 4 autobuse iar pe linia 5, 9, 10 şi 11, adică spre Gai, Fabrica Textilă, Micălaca şi Sânnicolaul mic, numai cu câte una maşină. Abonamentele cumpărate pe luna Septemvrie crt. se poate călătorii cu aceste abonamente de atâtea ori la câte călătorii dă dreptul pe toată luna. Circulaţia generală a autobuselor se va complecta şi cu alte maşini pe măsura posibilităţilor până la revenirea la normal.

Direcţiunea

Citiţi şi răspândiţi!

„Ardealul"

„Buna Vestire" despre ziarul nostru

In „Cuiburile de lumină" din numărul de Marţi, 17 Septembrie c., al celui mai avântat de slovă legionară: Ziarul „Buna Vestire", găsim aceste rânduri de apreciere a străduinţelor noastre:

„Ardealul" din Arad ne aduce rânduri de vrednică slovă legionară. „JURĂM CĂPITANE!" ar trebui cunoscut în toată lumea legionară. Cităm dintr'ânsul (dacă însăşi citarea parţială nu-i un păcat): „Vo-it-am Căpitane, să rămâi între noi, să te poţi bucura de vrednicia noastră — dela Tine învăţată — căci vrednici de Tine vrem să fim. Răii Te vroiau despărţit de noi, crezut-au cu nevolnica lor minte că vor putea face aceasta. Vai lor, necugetaţii! Căci inimile noastre schimbatu-s'au ele în cuirase şi în fiecare din ele te păstrăm pe Tine, Căpitane".

Din prigoană: JILAVA 1938

Reproducem din „Buna Vestire" aceste însemnări ale camaradului Mircea Pop pentruca să le facem cunoscute şi celor cari nu le-au citit în amintitul ziar. Cei cari până eri au insultat Legea, să-i cunoască azi martirii.

Viaţa şi disciplina legionară ne menţin moralul în lupta zilnică contra neprietenilor cari ne opun acum o armă nouă: politica meschină a şicanei cotidiane. Astăzi vor rupe pâinea şi carnea cu mâinile, la percheziţie ridicându-ni-se bricegele, poimâine un dezertor plătit ne va înjura; mai târziu nu vom mai avea dreptul să primim alimente de-acasă, dar ni se vor lăsa bani cât de mulţi ca să facem afacerile cantonierului! Nu răspundem. Dar surâdem. E un antidot sigur. Odată, un personagiu oficial coboară printre noi, ocnaşii. Încremeniţi în poziţie de „drepţi", aliniaţi în front pe două rânduri dăm salutul uniformei. Răspunde, dar nu-i place. Prea miroase a colectivitate ordonată. Arborând zimbetul, ne cheamă curtenitor în jurul lui. Ca să stăm de vorbă. Urmează discursul şi la urmă ne întreabă „cu ce ne poate servi". Nu răspunde. Insistând, răspunde Livezeanu: „Cu nimic".

Zilnic sosesc noi arestaţi. Cu toţii voioşi. Slabi şi galbeni. Vin doar din beciurile Poliţiei, din rotativa crimei. De butucul însângerat al celulei morţii. Dela epoca medievală a inchiziţiei până la cea modernă nu e nici un pas. Cel ce porunceşte astăzi în numele dreptăţii şi credinţei româneşti îl are pe Machiavel în cap şi pe Torquemada în inimă. Preoţii crimei nu-i lipsesc. [illegible] nici victimile. Printre cei sosiţi e şi Groza şeful muncitorilor bucureşteni. A fost bătut trei zile fără întrerupere. Până ce călăii au ostenit. L-au băgat cu capul în apă clocotită; i-au perforat limba şi trupul cu acul; sau; s'au urcat cu picioarele pe coşul pieptului jucând o sârbă îndrăcită. La urmă i-au răsucit picioarele cu frânghia, până ce încheieturile n'au mai opus rezistenţă. Zadarnic! nici carnea, nici osul n'au vorbit! In afară de Groza mulţi alţi legionari au îmbătrânit în durere, împrăştiindu-şi sângele în hrubele Poliţiei.

Cei ce vin nu rămân mult în Jilava. Îi aşteaptă tribunalul, oficiul de vânzare al justiţiei vremurilor. Apărătorii noştri, puţini dealtfel, se sbat pledând o cauză care nu interesează pe cei ce-au primit sentinţa, mai înainte de şedinţă. Procurorii sunt în vervă. Sala înmărmurită. Sentinţa nu se dă niciodată depe scaun ca să nu se încurce biletele din buzunar. Şi formalităţile iau sfârşit.

Pe la sfârşitul lui Septembrie după pronunţarea sentinţei mele de condamnare, Şerban Rogojeanu îmi cere thermosul.

Aşa a intrat în Jilava cartea procesului Căpitanului, intitulată: „Adevărul în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu". In dormitor aşteptăm înfriguraţi să se închidă uşa în urma custodelui. Strânşi în jurul lui Massinissa — cum îi spunem lui Cojocaru — care citeşte, trăim intens momentul începutului prigoanei de acum câteva luni: desfiinţarea partidelor, campania în presă a cozilor de topor, apoi arestarea Căpitanului şi a şefilor mişcării. Nu ascultăm aproape lectura desbaterilor de care sufletul nostru n'are nevoie ci pledoariile. La mijlocul pledoariei avocatului Horia Cosmovici, glasul lui Cojocaru amuţeşte: ochii îi sclipesc de lacrimi care s'alungă grăbite pe faţa-i perfect calmă. Insfârşit Căpitanul nu mai e apărat pe baza unui sarbăd articol de cod ci legionăreşte. Iar apărarea legionarului e însăşi fiinţa lui proaspătă ca roua, nouă ca zorile, senină ca vânătările cerului. Toţi plâng. Un plâns extatic. Pierdem contactul cu realitatea. Ne-am desprins de pământ. Bolţile se sparg înaintea noastră. Gândul nostru a alergat să ciocănească discret în ochiul de geam al celulei dela Râmnicul Sărat. Ca să se 'nchine...

Câtăva zile mai târziu sunt aduşi la Jilava şi ţinuţi la „secret" doctorul Ion Banea şi căpitanul Emil Şiancu. Cu toate sforţările nu s'a putut stabili legătura, nici măcar în scris, cu cei doi comandanţi legionari. In dimineaţa zilei de 1 Oatombrie suntem anunţaţi să ne preparăm bagajele şi să ieşim cu ele afară în curte. Ne aşteptam să fim trimişi în vre-o altă închisoare din ţară. Apare comandantul gărzii cu o hârtie în mână: „Livezeanu Bartolomeu". „Prezent!". Urmează cu bagajele pe plutonier. Am înţeles cu toţii: se înfiinţează regimul „secretelor". Rând pe rând au fost cetiţi: Toma Simion, Şocariciu, Ţâlnaru, Serafim, Groza, eu, apoi Harisescu, Ţopa, Aporian, Gezar şi Teban. Restul băeţilor urmau să se mute în dormitoarele aripei stângi a Jilavei, cea dreaptă rămânând rezervată „secretelor". Ne luăm în primire noulie reşedinţe. Sunt cu Groza şi Serafim în domitorul 17. Seara la stingere, comandantul gărzi ne pune în vedere că, principial, „secretul" va dura o lună şi că prima săptămână nu vom părăsi de loc dormitorul. Ne urcăm pe fereastră şi începem să ne strigăm unu pe altul ca să avem o idee asupra felului cum fuseserăm „instalaţi". In dormitorul alăturat nouă la 16 erau radiofoniştii. In dormitoarele 18 şi 19 nu era nimeni. la 20 Toma, la 21 Ţilnaru, la 22 Şoariciu şi la 23 Livezeanu. Ne culcăm liniştiţi. Pe la mijlocul nopţii ne trezim într'un zgomot grozav: Serafim se trezise cu un şoarece pe faţă şi acum alergă după el, prin întunerec, izbind în dreapta şi'n stânga cu bocancii!

A doua zi pe când vorbeam prin vizeta uşii — îi spuneam telefon — cu ceilalţi camarazi, aud sgomot de paşi; văd apoi câteva siluete nedesluşite. Fusese adus în dormitorul 18 Ion Banea iar la 19 Şiancu. Restul zilei jucăm şah cu figuri de hârtie şi facem ravagii în impozantul coş cu struguri aduşi lui Serafim, la vorbitor. O zi mai târziu Serafim pleacă la Caransebeş. Sus la grefă i se cere să meargă cu bagajele, pe jos. Cum protestează, îi se iau bagajele din mâini şi i se ataşează, în schimb, o pereche grea de fiare nituite, la picioare.

Seara înainte de stingere soldatul cu cheile ne deschide o clipă uşa pentruca Groza să ceară un pachet de ţigări dela «radiofonişti». Rămase uşa deschisă. Cum stăteam întins pe pat văd deodată în cadrul ei figura surâzândă a lui Ion Banea. Sar brusc în picioare şi salut.

— «Cu cine am, mă rog, plăcerea»? In timp ce răspundeam se apropie şi căpitanul Şiancu venit de la orele de plimbare şi el. Mă recunoaşte imediat şi mă întreabă ce mai ştiu de Valeriu Cârdu. Intre timp venise şi Groza. Mă uitam dela unul la altul: Banea mult slăbit şi îmbătrânit de lunile de închisoare pe care le făcuse în Ardeal, păstra [illegible] cu blânda licărire a ochilor atributele celui ce ştie să vrăjească şi apoi să comande. Căpitanul Şiancu cu o barbă mare, trăda o oarecare nervozitate. Fuseseră aduşi la Jilava pentru a fi judecaţi. Mai târziu am aflat că Emil Şiancu după proces a tunat în sala de şedinţă: „ruşine celor care îi dau căpitanului Şiancu patru ani de închisoare pentru naţionalism în timp ce Ungurii au fost mai darnici condamnându-l, tot pentru naţionalism, la moarte".

La terminarea săptămânei de celulă am fost scoşi două ore pe zi la plimbare în curtea Redutului. Cum uneori erau şi cei cinci camarazi dela 16 cu noi, cântecul era gata, Doctorul Banea care era în curtea de-alăturea, se urca pe gard, ne dirija cântând cu noi. Când pleca' în urma lui răsuna „Dealul Negru".

Intr'o zi un soldat se apropie de mine şi arătându-i pe căpitanul Şiancu mă întreabă dacă el e cu adevărat. Când îi răspund afirmativ, reazimă arma de zid şi încrucişându-şi braţele exclamă: „mare blestem a mai căzut domnule pe capul meu dacă am ajuns să-l păzesc eu pe domnul căpitan". Soldatul era şi el moţ.

Adesea am avut ocazia să vorbesc cu Ion Banea despre biruinţa legionară. Toţi bă[illegible] şi că şi cercurile politicianiste începuseră să cedeze mai ales din cauza marilor prefaceri ale Europei care se anunţau. Eram deci optimist; ca toţi credeam că dintr'o zi într'alta eşafodajul minciunii avea să se prăbuşească.

„Cred că n'ai dreptate — mi-a răspuns Ion Banea când l-am spus convingerile noastre.

„Pân[illegible] an, [illegible] Kogaru [illegible] greu. Dealtfel suferinţa legionară abia a început după cum nici sistemele de luptă ale adversarului n'au fost epuizate. Pregătiţi-vă deci sufletul pentru suferinţă în rugăciune. Aşa veţi rezista oricărei lovituri. Va veni vremea când nu va fi fost om cu care să nu fi fost voi legionarii. Atunci mişcarea va fi biruitoare".

Mircea Pop

Tipogr. DIECEZANA, Arad.